

P PRIPOPLESK

školní časopis

Listopad 2013

Dečirek...

R. Genzera a M. Suchánka

str.8

Maturita: Povinná četba

Jak ji zvládnout a zvítězit?

str.3

Rozhovor s...

.... **Mgr. Monikou Tvrdou**

str.4

listopad 2013

ÚVODNÍK

Měsíc listopad nám přináší nové číslo bezkonkurenčního školního časopisu Přípoplesk, na který se jistě všichni žáci a učitelé těší. I přesto, že psaní školního časopisu je dlouholetou tradicí naší školy, nutno podotknout, že každoročně noví členové redakce přinášejí skvělé nápady na články a snaží se zaujmout své čtenáře.

Co vás na následujících stránkách čeká? Z velké školní akce „Běh pro Afriku“ přináší reportáž Tomáš Kraus. V rozhovoru vám představíme novou posilu profesorského sboru Moniku Tvrdou, kterou zatím znají pouze prváci a druháci a ostatní studenti při setkání s ní na chodbě váhají, zda ji náhodou nezařadit mezi maturantky. Dalším zajímavým článkem je recenze Markéty Marhoulové na film Don Jon, kterého si jistě všichni studenti mohli všimnout v přízemí u hlavního východu školy na letácích. Když se řekne Michal Suchánek a Richard Genzer, každý z nás se jistě bezdůvodně začne smát. V našem časopise vás seznámíme s novým představením této komediální dvojice. Elišce Pospíšilové a Nelle Korbutové se navíc podařilo s panem Suchánkem udělat krátký rozhovor. Zajímavé téma, které je nyní aktuální hlavně pro studenty čtvrtých ročníků, zpracovala Johanay Ulrichová. Sepsala svůj vlastní pohled na knížky, které se jí dobře četly, a které by tak ráda doporučila i ostatním žákům k maturitě. Pro ty, co tedy stále nemají jasno, by tento článek mohl být velmi přínosný a nápomocný při rozhodování. V časopise se setkáte se spoustou dalších zajímavých článků, které určitě stojí za přečtení. Ty už vám však nechám jako překvapení.

Klára Vlachová, 4. C

... dále v tomto čísle:

Beseda se spisovatelem ... str. 2

... zajímavé zhodnocení již uplynulé besedy s manželi Klímovými

Četba k maturitě ... str. 3

... doporučení budoucím maturantům

Rozhovor s M. Tvrdou ... str. 4

... tak jak ji znáte i neznáte

Běh pro Afriku ... str. 6

... sportem pro dobrou věc!

Recenze: Don Jon ... str. 7

novinka v našich kinech

Večírek ... str. 8

nová inscenace od účinkujících Partičky!

Život po životě ... str. 9

rozhovor s bývalými studenty Přípo

Funpage ... str. 10

TITULKA: foto Mgr. Monika Tvrdá (os. archiv), za poskytnutí velice děkujeme! :-)

Beseda se spisovatelem

V pondělí 21.10. proběhlo na naší škole setkání studentů s manželi Klímovými. Jedna část studentů si vyslechla přednášku z psychologie od paní Klímové, druhá část debatovala s panem Klímou. Náš časopis přináší reflexi této zkušenosti z pera Kateřiny Šimkové, studentky druhého ročníku. Za konání celé akce patří velký dík paní profesorce Holubové.

Beseda byla předně určena pro studenty třetích a čtvrtých ročníků, avšak ještě spolu se spolužačkou Verčou jsme měly tu čest se rovněž zúčastnit. Aby měli studenti alespoň základní představu o tvorbě pana Klímy, rozdala nám paní profesorka jednu z jeho povídek s názvem Svatební cesta. Se zájmem jsem ji přečetla, ale přišlo mi, že z jedné povídky si asi sotva udělám komplexnější názor, tudíž jsem sáhla po jedné z mnoha sbírek Klímových povídek nazvanou Moje nebezpečné výlety. Ačkoliv to není kniha zrovna tenká, spíše bychom řekli obsáhlá, přečetla jsem ji jedním dechem. Povídky obsažené v této knize měly jeden společný námět, a to pobyt Ivana Klímy v koncentračním táboře Terezín. Vzhledem k tomu, že hrůzy této doby vnímal z pozice dospívajícího chlapce, kniha je pojatá nikoliv jako depresivní zpověď, ale spíše jako pravdivé a nezdířka i vtipné svědectví malého chlapce, který si ještě zcela neuvědomuje následky nacistické nadvlády a například pobyt v Terezíně vnímá zpola jako dobrodružství.

Celou besedu zahájil pak Klíma stručným představením sebe samého, na což navázal prohlášením, že celé sezení by mělo být vedeno formou dialogu, nikoliv jeho monologu. Poté nám naznačil, že od této chvíle je prostor pro naše dotazy, a to jakéhokoliv charakteru a obsahu, zkrátka že se máme ptát na to, co nás opravdu zajímá. Zpočátku panovalo trochu nervózní ticho, nikdo nechtěl být prvním tazatelem, až se nakonec někdo osmělil a od tohoto momentu se rozvinula velice zajímavá, a myslím i přínosná beseda pro všechny zúčastněné. Padaly dotazy týkající se jeho pobytu v koncentračním táboře či jeho života za totality. Když jsem tak poslouchala, jak pan Klíma reaguje na položené otázky, uvědomila jsem si, že tento člověk v sobě nechová žádnou skrytou nenávist, touhu po pomstě či zahořklost. Naopak. To, co během svého života prožil, ho samozřejmě silně poznamenalo, ale přišlo mi, že svůj život bere do určité míry s nadhledem a optimismem. Tím, že je ochoten se o své zážitky dělit (jak formou psaní, tak formou právě různých besed) pomáhá lidem, jako jsme my, utvořit si vlastní obrázek o dvou totalitách minulého století. Tím, že si ve svých povídkách občas něco přibarví či úplně vymyslí, jako například setkání s Andělem smrti, Josefem Mengelem, mu pravděpodobně pomáhá lépe se vyrovnat s hrůzami, které nacisté napáchali.

Na závěr celé besedy nám pan Klíma přečetl svou vůbec nejkratší povídku a rozloučil se s námi, načež se třídou ozval upřímný potlesk. A co si z celé besedy odnáším já sama? Samozřejmě spoustu nových informací, týkajících se například zařízení koncentračního tábora apod., ale hlavně poznání, že ačkoli se na nás děje nespravedlnost, pravda nakonec vždy zvítězí a zlo bude po právu potrestáno, přičemž nikdy nemáme ztrácet naději. Ano, zní to jako dokola omílaná fráze z pohádek, ale je přeci tak krásné jí věřit. Navíc pak Klíma je toho živoucím důkazem.

ČETBA K MATURITĚ: Nezaujatá rada čtenáři

Stále tápete, jaké knihy si dát do maturitního seznamu? Z principu ignorujete rady profesorů (kteří to samozřejmě myslí dobře)? Nechci nijak přeceňovat svůj vkus, ale myslím, že už jsem něco za svůj život přečetla, a tak můžu doporučit pár knihy, u kterých se nenadřete a budou vás (možná) i bavit.

První rada zní, že pokud nechcete strávit čtením polovinu svého života a hlavně chcete chápat, co čtete, nevybírejte si nic ze starověku. Myslím to vážně.

Jaká díla stihnete přečíst po cestě do školy

Začala bych básněmi. Mezi nejkratší patří Démon, Opilý koráb, Edison a Havran. Pro mě vcelku snadno pochopitelné básně s často velkou škálou básnických přívlastků.

Z prózy jsou krátké a záživné třeba O myších a lidech, Smrt krásných srnců, Krysař, Ostře sledované vlaky, Kuře melancholik, Spalovač mrtvol.

Jaká díla můžete zhlédnout ve filmovém provedení

Myslím, že většina z vás na to bude chtít jít vychytrale a pustí si film. Štěstí je, že jich je zfilmovaných hodně. Z těch lepších například Pýcha a předsudek, Oliver Twist, Babička, Kočka na rozpálené plechové střeše, Sophiina volba, Jméno růže, Bylo nás pět, Pygmalion jako My fair lady. Pro „fajnšmekry“ bych připomněla třeba i film Hodiny, na námět života a díla V. Woolfové. Jenom vás prosím, abyste na informace z filmů nespolehali na 100%, kupodivu nejsou přesné.

Knížky, které nejsou nejkratší, ale dobře se čtou

Doporučila bych Společenstvo Prstenu od J.R.R. Tolkiena, 1984 od G.Orwella, Lolita od A. Nabokova .

Na závěr bych vám chtěla popřát hodně štěstí a pevné nervy, protože je budete potřebovat.

Johanna Ulrichová, 4.D

Rozhovor s....

Mgr. Monikou Tvrdou

V tomto čísle jsme pro vás vyzpovídali novou posilu našeho mladého učitelského sboru. Na pohled je velmi sympatická, vstřícná a milá. Narodila se ve znamení štíra a doma má (kromě přítele) zakrslého králíčka. Řeč není o nikom jiném než o paní profesorce Monice Tvrdé.

Na Přípotočnici jste prvním rokem, co Vás přivedlo zrovna sem?

Po absolvování vysoké školy jsem hledala čtyřleté gymnázium v Praze, kde bych mohla nastoupit jako učitelka. Na Přípotočnici studovala moje mladší sestra a byla nadšená zaměřením školy i mladým učitelským sborem. Přípo tak pro mě nebyla neznámou volbou, ale školou, ke které jsem ještě před nástupem měla osobní vazby.

A jste tu spokojená?

Velmi.

Jste tu krátce, ale už máte mezi třídami, které učíte, nějaké oblíbence?

Učím ve všech prvních a ve třech druhých ročnících. Přiznám se, že ze začátku pro mě bylo příjemnější chodit k mladším studentům, kteří ještě nebyli navyklí na žádný gymnaziální způsob výuky a rychleji si tak zvykli na „ten můj“. Časem se ale postupně „sladujeme“ i se staršími žáky, a tak chodit k nim do tříd je mi čím dál milejší.

Co Vás přivedlo k tomu stát se učitelkou a kde jste studovala?

Vždycky jsem chtěla učit nebo alespoň pracovat s dětmi. Můj tatínek si ovšem přál, abych se stala lékařkou. Přihlášku jsem tedy ve čtvrtém ročníku podala na všechny tři pražské medicíny a, „kdyby to nevyšlo“, také na učitelský obor na Přírodovědecké fakultě. Když přišlo přijetí na medicínu, rozhodla jsem se zfalšovat před tatínkem dopis o nepřijetí a šla studovat učitelství...

pokračování na str. 5

...Matematiku jsem studovala na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy, chemii na Přírodovědecké fakultě a pedagogicko-psychologický základ na Filosofické fakultě.

Byla jste vzorná studentka?

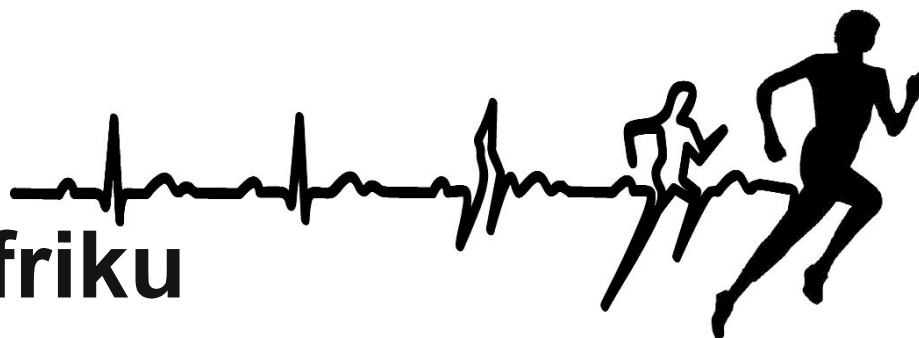
Myslím, že až protivně vzorná, i když s věkem se to snad začalo alespoň vzdáleně blížit normálu.

Jak vzpomínáte na svá studentská léta? Které předměty Vás bavily?

Neměla jsem ráda zeměpis, slepé mapy pro mě byly nepřekonatelným problémem. Vždycky jsem obecně tíhla spíš k přírodovědným předmětům, nicméně bavila mě i čeština – dodnes ráda čtu a chodím do divadla.

BĚH ... pro Afriku

Ve čtvrtek 3. října 2013 naše škola organizovala „Běh pro Afriku“. Cílem projektu není pouze získat finanční prostředky na stavbu škol v Africe, ale také informovat studenty a veřejnost o problematice rozvojových zemí. Projekt přispívá k zamyšlení se žáků nad významem vzdělání pro jednotlivce i pro společnost a k formování hodnot a postojů. Vede k uvědomění si hodnoty spolupráce, pomoci a solidarity.

Každý, kdo se chtěl zúčastnit, měl za úkol sehnat si nějakého sponzora (rodiče, příbuzné, kamarády, firmu), který danému běžci za každé uběhnuté kolo závodu vyplatí předem domluvenou částku. Po ukončení běžcovy výkonu jsou všechny jeho peníze odevzdány škole a ta je pak odešle příslušné nadaci.

Organizaci dostali na starost pan a paní profesoři Vrága, Zemanová a Rudolflová, asistovat jim přitom měl výběr studentů ze 4.D, který byl pověřen vší "špinavou prací", tedy nákupem a dovozem občerstvení, přípravou stolů a startovní pozice, vyhrazením běžecké trasy páskou apod. Konkrétně se o přípravu závodiště zasloužila skupina slečen – samozvaný ALOBAL (Aňule, Lucka, Ola, Bára, Anežka, Lucka) a kupodivu také skupina notoricky známých alkoholiků Dufek, Pietsch, Janout a Kraus. Výše zmíněné pohledné slečny byly strategicky umístěny jako motivace pro běžce na start a pověřeny přidělováním občerstvení a potvrzováním počtu uběhnutých koleček na registračních číslech běžců, zatímco chlapci byli pověřeni hlídáním jim již tak důvěrně známého růžku v parku u Botiče.

Nyní k samotnému běhu. Tu čest přestříhnout startovní pásku a zahájit tak závod neměl nikdo jiný než Matyáš Dufek. Celou první řadu širokého zástupu běžců tvořili borci ze 4.B, kteří hned po přestříhnutí pásky ukázali všem ostatním, že jsou veselé kopy, a blokovali start závodu ještě několik dalších vteřin. Pak ale běžci konečně vyrazili. Rád bych řekl, že to byla velkolepá podívaná a vznešená dobročinná sportovní akce, to bych ovšem lhal. Hned po prvních několika kolech dobrá polovina běžců odpadla, a ti, kteří byli schopni běžet dál, toho docílili většinou tak, že si kolečka krátili přelézáním plotů zahrady či případně těžili z nedovoleného zvýšeného přísunu energie, a tak byli někteří běžci k vidění místo s jedním banánem hned se třemi apod. Není a nebyl však důvod takovéto prohřešky řešit, neboť jejich dopad na dobročinný efekt této akce byl nulový.

Posledních pár běžců doběhlo svá kolečka někdy hodinu po startu a tím akce oficiálně skončila. Na závěr bych snad jen zmínil pár největších borců, kteří třeba neodběhali nejvyšší počet koleček, avšak hned na začátku nasadili vražedné tempo a to si byli schopni po velmi dlouhou dobu udržet. Těmito Bolty mezi námi byli Jan Vejvoda, Jan Dobeš a Vojtěch Neumann (všichni ze 4.B).

Recenze: DON JON

Jon Martello (Joseph Gordon-Levitt) se v životě stará jen o pár věcí - své tělo, postel, auto, rodinu, kostel, kamarády, holky a porno. A jak dostal přezdívkou Don Jon? Každý týden si z baru odvede každou ženu, kterou chce. Ale sledování porna se žádná žena nevyrovná. A tak když se rozhodne změnit svůj život kvůli vidině lepšího sexu, naváže vztah se dvěma ženami, které ho během chvíle naučí o životě a lásce víc, než za celý život.

Režie: Joseph Gordon-Levitt

Scénář: Joseph Gordon-Levitt

Kamera: Thomas Kloss

Hudba: Nathan Johnson

Hrají: Joseph Gordon-Levitt, Scarlett Johansson, Julianne Moore, Tony Danza, Glenn Headly, Brie Larson, Italia Ricci, Rob Brown, Channing Tatum, Anne Hathaway, Sloane Avery

Don Jon je debut Josepha Gordona-Levitta jak z hlediska autorského, tak režijního. Dle mého názoru to na první pokus nebylo vůbec špatné. Odvážným tahem bylo natočit film o tématu, o kterém se moc nemluví. V dnešní době je tak trochu tabu. Ale jelikož Joseph i Scarlett patří mezi mé oblíbené herce, Don Jon byl jasná volba. Bylo zajímavé sledovat, jak se Joseph změnil z teenagera z filmu 10 důvodů, proč tě nenávidím v alfa samce. Jon Martello je sice příliš sebevědomý, ale v podání Josepha mu to nejde mít za zlé. Mezi další klady filmu rozhodně patří utahování si z klasických hollywoodských sladčáků - pasáž s Anne Hathaway a Channingem Tatumem.

Ale i tento film má své mouchy. Mě osobně nejvíce vadilo nadměrné užívání slova fucking. Toto slovo tvořilo 75% dialogů. Podle mě to velice podkopalo kvalitu filmu. Dále pak může diváka odradit opakování se stále stejných kapitol, ať už to byla návštěva kostela či baru. Po pár minutách už je jasné, co přijde, a tak nepřichází žádný moment překvapení. Film nabízí podívání spíše pro mužské publikum, ale dámy se určitě taky mají na co koukat.

Přestože film nebyl z hlediska zápletky nijak závratný a bohužel chvílemi i nudný, měl zajímavé téma a skvělé herecké obsazení.

Markéta Marhoulová 4.C

Genzer a Suchánek uvádí:

VEČÍREK

Pokud jste příznivci oblíbeného televizního pořadu Partička, jistě vás zaujme pozvání na představení známé komediální dvojice Michala Suchánka a Richarda Genzera, které se hraje v pražském divadle Broadway.

„Krutokomedy“ Večírek o partě kamarádů, kteří pravděpodobně nebyli ani na střední škole vzory chytrosti a kteří díky odžitým letům dovedli svou blbost téměř za hranice lidských možností.... Tak popsal svou hru sám autor Michal Suchánek. „Krutokomedy“ Večírek o partě

I když Večírek nemá u kritiky příliš kladné hodnocení, s většinou kritiky se neztotožňujeme. Rozhodně musíme vyzdvihnout, že scéna divadla Broadway byla velmi propracovaná, zejména kulisy, jako např. autobus regulérních rozměrů, který tvůrci využili ve druhé části hry. Zaujalo nás také otáčivé pódium, díky kterému bylo možno sledovat scény odehrávající se ve dvou místnostech zároveň. Někomu může vadit, že se ve hře objevuje celá řada vulgarismů, někomu zase, že ti nejlepší hvězdní herci hrají naprosto vážně „kretény“, nad kterými zůstává rozum stát. Večírek je také poměrně dlouhý, nebála bych se vynechat nějaké scény, kde se opakují stejné dialogy a jak se říká, opakovaný vtip není vtipem, avšak my jsme se celou dobu bavily. Ačkoliv jsem nebyly na představení s plným obsazením známé čtyřky z Partičky, jejich alternace je výborně zastoupily.

Po představení jsme udělaly rozhovor s autorem hry Michalem Suchánkem:

Jak Večírek vznikl?

M.S.: Začal jsem prostě psát scénář s tím, že jsem napsal pár stran a pak jsem se zase začal zabývat něčím jiným. Jednou jsem ho četl Ondrovi Sokolovi, jemu se to líbilo a řekl mi, abych ho dopsal a tak jsem si konečně udělal čas a Večírek jsem dokončil.

Nebylo složité vrátit se k několik let staré práci?

M.S.: Ondru Sokola napadlo, že by se druhá půlka děje odehrávala v autobuse. Takže parta lidí, která se v první polovině baví na abiturientském večírku, ve druhé polovině cestuje na pohřeb bývalého spolužáka. Jeden z nich, zpěvák Klacík k té příležitosti složí úplně stupidní píseň s názvem „Já mám kámoše“, kterou si na konci představení zpívá celé publikum, protože je tak, jak bych to řekl, vtipná, jednoduchá a vlezlá? (smích)

Jako autor Večírku vystupujete pod pseudonymem Kurt Krutys, proč takové „kruté“ jméno?

M.S.: Spoustu let si říkám, že Suchánek je moc měkké jméno. Chtěl jsem si vymyslet nějakou opravdu krutou, drsnou přezdívku, a tak mě napadlo Kurt Krutys. Podle jména mělo být každému jasné, že to se mnou nebude mít lehké (smích).

Nebojíte se toho, že si Večírek většina lidí spojí s televizní Partičkou?

M.S.: Je to možné a v podstatě i logické, když tam všichni čtyři hrajeme... Obě představení jsou však zcela odlišná, Partička je o improvizaci, zatímco Večírek je pevně daný.

Děkujeme za rozhovor!

Přinášíme vám rozhovor se dvěma bývalými studenty naší školy, kteří nyní chodí na vysoké školy a mají už svoje životy. Rozhovor do školního časopisu nám umožnili Tomáš Málek (T) a Daniel Janout (D).

Vidíš velký rozdíl v učivu na vysoké škole oproti Přípotočnicku?

T: Rozdíl je spíše v systému učení. Zatímco na Přípo se člověk musel učit ze dne na den, tak na vysoké je to úplně jinak. Na vysoké se samozřejmě člověk může učit pravidelně, ale většina z nás, včetně mě, to nedělá. Zatím jsem se pokaždé začal pořádně učit, až když přišlo zkouškové a to se dá přirovnat k maturitě na střední.

Na jakého profesora nejraději vzpomínáš?

D: Nejraději vzpomínám na našeho třídního profesora pana Rouska, dokázal vyjít vždycky vstříc a dalo se s ním na všem domluvit. A také nemohu zapomenout na profesory, kteří nás výborně připravili k maturitám, zejména pan Vorreth a paní Votípková.

Jaký je tvůj největší zážitek na Přípo?

T: Bylo toho hodně. Mezi nejlepší samozřejmě patří lyžák, sportovní kurz a poslední zvonění. Určitě vzpomínáš na své bývalé spolužáky? Stýkáš se ještě s někým z bývalé třídy?

D: S několika spolužáky jsem v kontaktu a vidíme se často. Na druhou stranu s některými se vidím jen minimálně, i když bych si přál je vídat častěji. Ale takový osud potká každou třídu.

Jaké předměty ti nejvíce daly na střední škole?

T: Řekl bych, že matematika a čeština, ale vždy hodně záleží na učiteli.

Na jaký předmět máš nejhorší vzpomínky?

D: Neřekl bych nejhorší vzpomínky, ale předměty, které šly absolutně mimo mě, byly a jsou a budou fyzika a hlavně chemie. To jsou předměty, které mě vůbec nebavily.

Vy jste byli první ročník, který zažil státní maturitu, jaký máš na ni názor?

T: Bylo to něco nového a neodzkoušeného. Nikdo nevěděl, co od toho má čekat. Ale myslím si, že maturitu částečně ulehčila, protože k mému překvapení byla lehčí varianta státní maturity velice jednoduchá. Navíc se maturovalo jen ze 4 předmětů a člověk si mohl zvolit lehčí nebo těžší verzi státní maturity.

Na jakou vysokou školu jsi se hlásil a jak jsi tam vůbec spokojený?

T: Hlásil jsem se na Ekonomickou fakultu České Zemědělské Univerzity v Praze na obor Provoz a ekonomie. Letos studuji už druhý ročník a nemůžu si na nic stěžovat. Velkým plus jsou časté společenské akce pořádané školní organizací. Člověk se zde seznámí se spoustou nových lidí.

D: Dostal jsem se na FTVS obor management sportu a VŠE Národohospodářská fakulta, kterou jsem nakonec také zvolil. Momentálně jsem ve 2. ročníku a zatím můžu říct, že jsem spokojený.

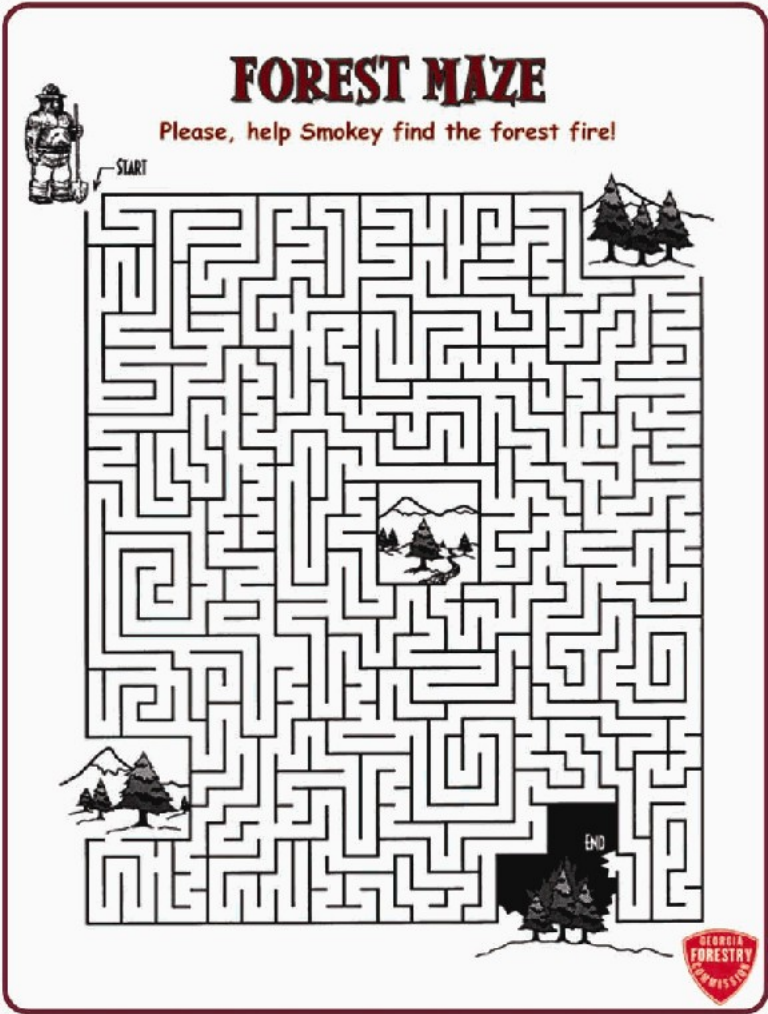
Na závěr ti položím otázku, jestli ti více vyhovoval středoškolský, nebo ti spíše vyhovuje vysokoškolský život?

D: Určitě mi více vyhovují vysokoškolská studia, protože dávají studentovi větší volnost. Máte možnost zvolit si rozvrh, jak se vám to hodí. Také máte dostatek času na práci a získávání praxe během studia a také na své koníčky, protože chodíte do školy třeba jen třikrát týdně.

Díky za rozhovor

Jakub Janout, 4.D

FUN page

5	6	2	9	3	
	8		5		
6		2	8	5	9
		9	3		
8		7	6	1	4
	4			3	
2	1	5	6	7	

How Cats Get Treats

How Dogs Get Treats

"Okay! Sit, roll over, speak, make me a sandwich, What's 25 x 7, And what is the meaning of life?"

